

Va guanyar "Sé'n va anar" interpretada per Raimon i Salomé. Això significà molt més que guanyar el Festival. Això va fer possible que tot l'estat espanyol s'assabantés del moviment cultural català. És significatiu que Catalunya no era un poble en el que els seus homes tan sols feien el que s'els deia, sinó feien el que creien millor per la cultura catalana.

Quan la creixença del moviment era ja més evident, es començaren a incorporar noves veus com les de Nuria Feliu, els Xerracs, els 42, etc.. Cada dia es feien més actuacions i festivals, la nova cançó era un moviment cultural que es feia incontrolable pels governants. Per tal d'intentar una atenuació d'aquesta creixença varen començar a sorgir els problemes burocràtics i administratius que tots coneixem. Així s'aconseguí que les actuacions siguessin menys nombroses que les que el poble i els propis cantants desitjaren.

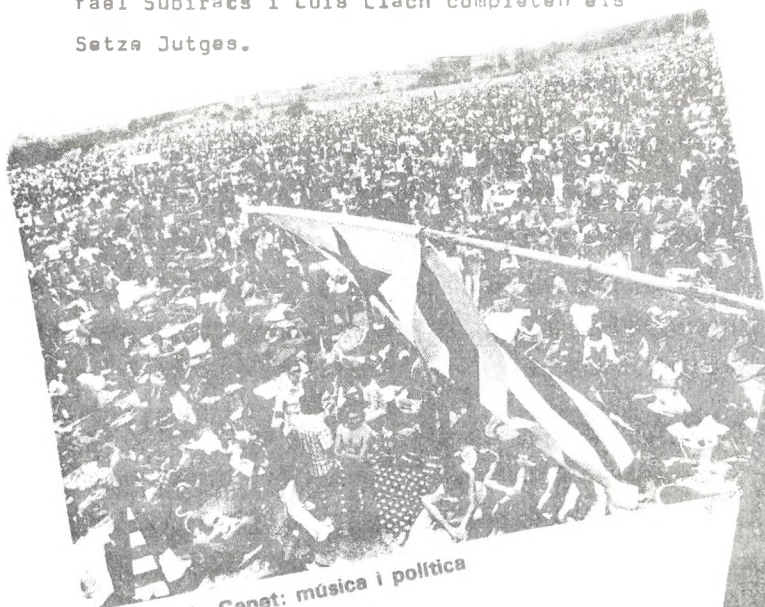
El 12-IX-64 Raimon cantà a TVE. Entre les cançons hi havia "Al vent" i "Diguem no". "Injú no entén com TVE poqué final la pota d'aquesta manera (tots coneixem "Diguem no"). A l'any 65 és l'any de màxima representació de la nova canço. Hom diu que hi havia gairebé un miler de cantants. Aquest any entrà a formar part dels Setze Jutges un nou element, el número dotze: Joan Manel Serrat.

A principis del 67, ~~del~~ del Mar Bonet, Rafael Subirats i Luis Llach completen els Setze Jutges.

A l'Eurovisió es prohibeix el català

L'any 67 es donà la "bomba Serrat" amb "cançó de matibada", que fou considerat com el successor de "el niño", en Raphael. El 16 de gener del 68, TVE donà la notícia de que en Serrat havia estat elegit per representar a TVE a l'Eurovisió. El 25 de març, en Serrat anuncià que no representaria a TVE sinó cantava en català. Serrat fou substituït, tot deixant d'apareixer a TVE fins el març del 74.

A l'any 69, eren varis els cantants que també cantaven en castellà. Aquest any fou definit per Orifloma com "l'any de la dissonància". Era molta la gent que considerava que la nova cançó ja no tenia sentit, donat que els temps havien canviat. Però crec que la crisi del 69 fou senzillament el final lògic que tenia que arribar la nova cançó: una definició pública dels interessos individuals de cada element. Vull dir, que la nova cançó sorgí com una necessitat de poder parlar al poble amb la nostra llengua, tots els qui integren aquest moviment, mantindrem aquest únic interès comú fins al voltant del 69. A partir d'aquest moment hi ha elements que creuen que lo important no és com es parla, sinó el que es diu (Serrat, Motta, Feliu, etc...). D'altres varen fer seves les paraules de Salvador Espriu "ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble". Entre ells Llach, Raimon, Pi de la Serra, etc. Això ens diu que la nova cançó no ha mort i que no ho farà en molts anys.

Sis hores de Canet: música i política

ANTONI GOELL

